

ELS CONTES DE CARME RIERA

El mes de maig ens vam regalar una mica de Carme Riera amb el llibre de contes "Jo pos per testimoni les gavines". De fet, va ser una confusió perquè el que realment havíem de llegir era el llibre "Te deix, amor, la mar com a penyora" que ens havia suggerit un dels membres del nostre grup... A l'hora d'indicar el títol, una servidora es va confondre de manera que alguns portàvem lectura doble... Tanmateix, amb l'afany de justificar-ho una mica, us explicaré que els dos volums podrien formar part d'un sol llibre: tots dos tenen la mateixa columna vertebral, alhora que el mateix gènere (col·lecció de contes) i el mateix estil (prosa poètica).

Els contes que donen inici a ambdues lectures són els que regalen el títol a l'obra i, a més, tenen un fort lligam entre ells: tant el conte "Te deix, amor, la mar com a penyora" com el conte "Jo pos per testimoni les gavines" parla d'una relació censurable socialment per la diferència d'edat, per l'estatus que mantenen les dues persones i per la moral de l'època; en ambdós casos, el mar és la distància que separa definitivament els dos enamorats. Quina és la diferència, llavors? Allò que els fa complementaris: cada un escriu des del punt de vista d'un dels dos subjectes, i l'experiència de lectura és meravellosa perquè el dolor, l'amor, la raó i la desraó són present en els dos platets de la balança.

Els relats van ser majoritàriament elogiats pel nostre grup d'àvids lectors: lloats per l'enorme poeticitat del llenguatge, per l'exquisidesa del mallorquí que empra i per la impressionant saviesa que abriguen, sorprenent si tenim en compte que l'autora rondava en aquells moments els 25 anys. La seva joventut, en contrast amb la qualitat literària i amb el coneixement de l'ànima humana que traspuen els contes, ens va fer cercar dins la seva biografia i ens vam adonar que Carme Riera havia passat molts anys al costat de la seva àvia i que, segurament, això l'havia fet enfrontar-se amb sentiments de vellesa, de separació, de decepció, impropis a la seva edat biològica.

Les lectores del nostre grup havien coincidit en el plaer que els havia causat la lectura però també en la melangia que els havia deixat. Certament, la presència eterna del mar com a matèria de la que estan fets els protagonistes o com a rerefons de l'escenari, la buidor que experimenten les ànimes que descriu, obligadament deixen una malenconia que només el respir entre relat i relat pot curar. En el dia a dia ens aixopluguem de les tristeses amb les obligacions prosaiques de la quotidianitat, però en la literatura de Carme Riera no hi ha recer. Per això la necessitat d'allargar l'experiència de lectura, malgrat la brevetat del volum.

Us recomanem molt que us endinseu en aquesta Riera dels inicis (posteriorment, l'autora ha provat diversos gèneres encara fins l'actualitat). Us faríem èmfasi en els contes que a partir de fils com les flors, les mans, la veu o un perfum ens acompanyen en el paisatge del cor.

Bona lectura!
Muntsa Farré

ELS CONTES DE CARME RIERA

El mes de maig ens vam regalar una mica de Carme Riera amb el llibre de contes "Jo pos per testimoni les gavines". De fet, va ser una confusió perquè el que realment havíem de llegir era el llibre "Te deix, amor, la mar com a penyora" que ens havia suggerit un dels membres del nostre grup... A l'hora d'indicar el títol, una servidora es va confondre de manera que alguns portàvem lectura doble... Tanmateix, amb l'afany de justificar-ho una mica, us explicaré que els dos volums podrien formar part d'un sol llibre: tots dos tenen la mateixa columna vertebral, alhora que el mateix gènere (col·lecció de contes) i el mateix estil (prosa poètica).

Els contes que donen inici a ambdues lectures són els que regalen el títol a l'obra i, a més, tenen un fort lligam entre ells: tant el conte "Te deix, amor, la mar com a penyora" com el conte "Jo pos per testimoni les gavines" parla d'una relació censurable socialment per la diferència d'edat, per l'estatus que mantenen les dues persones i per la moral de l'època; en ambdós casos, el mar és la distància que separa definitivament els dos enamorats. Quina és la diferència, llavors? Allò que els fa complementaris: cada un escriu des del punt de vista d'un dels dos subjectes, i l'experiència de lectura és meravellosa perquè el dolor, l'amor, la raó i la desraó són present en els dos platets de la balança.

Els relats van ser majoritàriament elogiats pel nostre grup d'àvids lectors: lloats per l'enorme poeticitat del llenguatge, per l'exquisidesa del mallorquí que empra i per la impressionant saviesa que abriguen, sorprenent si tenim en compte que l'autora rondava en aquells moments els 25 anys. La seva joventut, en contrast amb la qualitat literària i amb el coneixement de l'ànima humana que traspuen els contes, ens va fer cercar dins la seva biografia i ens vam adonar que Carme Riera havia passat molts anys al costat de la seva àvia i que, segurament, això l'havia fet enfrontar-se amb sentiments de vellesa, de separació, de decepció, impropis a la seva edat biològica.

Les lectores del nostre grup havien coincidit en el plaer que els havia causat la lectura però també en la melangia que els havia deixat. Certament, la presència eterna del mar com a matèria de la que estan fets els protagonistes o com a rerefons de l'escenari, la buidor que experimenten les ànimes que descriu, obligadament deixen una malenconia que només el respir entre relat i relat pot curar. En el dia a dia ens aixopluguem de les tristeses amb les obligacions prosaiques de la quotidianitat, però en la literatura de Carme Riera no hi ha recer. Per això la necessitat d'allargar l'experiència de lectura, malgrat la brevetat del volum.

Us recomanem molt que us endinseu en aquesta Riera dels inicis (posteriorment, l'autora ha provat diversos gèneres encara fins l'actualitat). Us faríem èmfasi en els contes que a partir de fils com les flors, les mans, la veu o un perfum ens acompanyen en el paisatge del cor.

Bona lectura!
Muntsa Farré

